

هر لحظه پایان زندگی خودم را به چشم می بینم

گفت و گو با روحانی قائمشهری که به صورت داوطلبانه، مسئولیت غسل و تدفین در گذشتگان کووایی را بر عهده گرفته و توجه آسوشیتد پرس را به خودش جلب کرده است

مهندس مرادیان | خبرنگار

پرونده

سخنانش را در هاله ای از شیون و زاری می شنیدم. صدای ناله های تلخ و سوزناک از سینه کسانی که عزیزشان را از دست داده بودند، برمی آمد و ذکر «به حق لا اله الا...» گفتن کشیده و بلندی که از پشت تلفن می آید، در جانم لرزه می اندازد. کمی بعد درباره شرایط حاکم بر آن طرف خط تلفن می گوید: «همین الان دارند روی جنازه های خاک می ریزند و من این طرف ایستاده ام و با شما حرف می زنم، لطفا چند دقیقه بعد زنگ بزنید»، سخنش را قطع می کند و می گوید که باید برای به جا آوردن نماز میت برود. او روحانی داوطلب در قائمشهر است که به بیماران و خانواده فوت شدگان کووایی خدمت می کند و به تازگی خبرگزاری آسوشیتد پرس، یک گزارش تصویری از او و فعالیت های روزانه اش منتشر کرده است. نکته جالب اما اشتباه این خبرگزاری در انتشار نام این روحانی است که «علی کریمی» بیان شده بود. زمانی که شماره تماس «علی کریمی» روحانی داوطلب در کمکرسانی به غسل و تدفین مبتلایان به کرونا را از امور فرهنگی شهرداری قائمشهر خواستم، متوجه شدم در انتشار اسم او اشتباهی رخ داده و این نام متعلق به روحانی قائمشهری نیست، علی رحیمی روحانی عملگرایی است که با وجدان و شهادت آستین همت بالا زده و با کار بزرگ و ارزشمندش، توجه ها را به خودش جلب کرده است. در پرونده امروز زندگی سلام به سراغ او رفتیم تا بیشتر برای ما درباره کارش، شرایط خانواده های فوت شدگان کووایی و... بگوید.

۸ میان وعده مناسب کاهش وزن

۲

آلودگی هوا هم سلامت روان مان را نشانه گرفته؟!

۳

تماشای سریال «بیگانه ای با من است» با کودکان، ممنوع

۳

بهترین واکنش به ابراز علاقه هادر دوران نوجوانی

۴

آشنايانم مرتب هشدار می دهند که این کار خطرناک است

علی رحیمی درباره عکس العمل خانواده، اطرافیان، آشنایان و... به این حرکت انسان دوستانه می گوید: «جامعه روحانیون از این که گروهی به نمایندگی از آن ها مسئولیت کار روی زمین مانده را بر عهده گرفتند و برای روحانیت آبرو خریدند، خوشحال و راضی بودند و بارها این مسئله را به گوش من رساندند. در مجموع کسی نبود که من را از انجام این کار منع کند اما بسیاری از آشنایان، من را نصیحت می کردند و مرتب هشدار می دادند که خطرناک است و من در معرض مستقیم ابتلا به کرونا هستم. اقوام و خانواده ام هم اوایل می ترسیدند اما کم کم قانع شان کردم که این کار حکم الهی است و ما وظیفه به جا آوردنش را داریم. هر کجا خطر هست برای رفاه و راحتی مردم، روحانیون باید پیش قدم شوند. اگر اتفاقی هم بیفتد نوعی شهادت تلقی می شود و روحانیون باید به نمایندگی از مردم پرچمدار این کار باشند. با وجود این که بسیار مراعات می کنیم و هر چند روز یک بار تست می دهیم تا اگر مشکلی داشتیم جلویش را بگیریم اما بعضی اقوام از ما فاصله می گیرند و می ترسند که انصاف هم حق دارند. البته من و دوستانم، به سخت گیرانه ترین حالت ممکن پروتکل های بهداشتی را رعایت می کنیم.»

از رفتارهای تند خانواده فوت شدگان ناراحت نمی شوم

او درباره در سهرای انجام این کار می گوید: «به جز استرس احتمال ابتلا به کرونا و... بعضی خانواده ها هستند که پروتکل های بهداشتی را به درستی رعایت نمی کنند و در برابر انجام آن مقاومت می کنند. البته ما به آن ها حق می دهیم، تعداد زیادی می خواهند عزیزشان را برای آخرین بار در آغوش بکشند یا صورتش را ببینند که به خاطر ایرادهای وزارت بهداشت ما در نهایت صوری این مشکلات را مدیریت و حل می کنیم. همه ما این روزها به خاطر این بیماری حس های متفاوتی را تجربه کردیم، از نزدیک ترین افراد زندگی مان دور شدیم، فاصله گرفتیم و نمی توانیم در آغوش شان بکشیم. به عنوان یک خاطره باید بگویم، مادری را داشتیم تلقین می کردیم، پسرش بیرون ایستاده بود از کرونا خیلی می ترسید و باور نمی کرد که من تمام آداب تلقین به مرده را رعایت می کنم. به او گفتم یک یا... بگو یا از نزدیک تر ببین که چه کار می کنم. وقتی دید، گفت واقعا کار شما تحسین برانگیز است و خیلی تشکر کرد. عمده مردم وقتی این فضا را می بینند که کنارشان هستیم و در این غم با عزیزشان مثل جنازه معمولی رفتار می کنیم، خوشحال می شوند و اظهار محبت می کنند. همه ما می دانیم که افراد زمان بیماری و داغ دیدن، حرف هایی از روی عصبانیت می زنند. گاهی خانواده داغدار از خود رفتارهای تند و زنده ای نشان می دهند که ناشی از فشارهای اقتصادی و اجتماعی شیوع بیماری کروناست و ما ناراحت نمی شویم. همین طور چون فرد متوفی زمانی را در بیمارستان و قرنطینه گذرانده، بستگان مدت زیادی است که او را ندیدند و دلتنگش هستند اما ما برای حفظ سلامتی خودشان و در پاسخ به اصرارهای مکرر برای نزدیک شدن به متوفی، عذرخواهی می کنیم. ما مدارا می کنیم و تا این حد با آن ها کنار می آییم که از دور روی صورت متوفی را باز می کنیم تا صورت عزیزشان را برای آخرین بار ببینند.»

با افتخار این کار را ادامه می دهیم

او درباره این که آیا از این کار خسته شده یا نه، می گوید: «من این مسئله را یک نوع تکلیف برای خودم می دانم که باید آن را انجام دهم بنابراین و در صورتی که اتفاق خاصی پیش نیاید، با افتخار و تا انتها این کار را ادامه خواهیم داد. من لطف و کمک پروردگار را در لحظه لحظه این کار می بینم چون واقعا کار سختی است، بعضی لحظات مجبوریم به صورت مان دست بزنیم، به خاطر عرق زیاد به خصوص گرمای هوا و... اما خداوند توان مدیریت این شرایط را به ما عطا کرده است. امیدوارم بتوانم با قدرت در این مسیر به مردم شهرم خدمت کنم تا داعی خبر آن ها در دنیا و آخرت، دستگیر من و خانواده ام شود.»

مجبوریم جنازه را با طناب بفرستیم داخل قبر

«قبرها برای بیماران کووایی یک طبقه اندولی ۲ متر و خرده ای عمق دارند. مراحل تدفین یک بیمار کووایی به این شکل است که ابتدا روی کفن آهک پاشی می کنیم، سپس وارد قبر می شویم و جنازه را که با طناب به داخل قبر می فرستند، تحویل می گیریم. سپس تلقین می خوانیم، لحد را می گذاریم و در نهایت خاک و دوباره روی آن آهک می ریزیم»، او با این مقدمه ادامه می دهد: «این که باید روی جنازه در چند مرحله آهک بپاشیم، باعث ناراحتی خانواده های فوت شدگان می شود. همچنین گاهی به علت زیاد بودن عمق قبرها ناچاریم با طناب جنازه را بفرستیم پایین که باز هم موجب رنجش خاطر بعضی از خانواده های می شود که در برابر این عمل از خود واکنش نشان می دهند اما مادر طول انجام کار، آرامش و خونسردی خود را حفظ می کنیم. بعضی ها داد و بیداد راه می اندازند، ناسزا می گویند اما من، بچه ها را با وجود تمام خستگی شان به سکوت دعوت می کنم و می گویم که شما چیزی نگوئید، آن ها عزیز از دست دادند و ناراحت هستند، مراعات کنید. گاهی حتی به ما و لباس مان توهین می کنند اما مصوری می کنیم. بیشتر این ها زمانی که دفن را تمام می کنیم، می آیند و از ما عذرخواهی می کنند.»

هر لحظه پایان زندگی خودم را به چشم می بینم

حجت الاسلام رحیمی درباره هدفش از این کار هم می گوید: «بعد از اظهارات غلط بعضی افراد مبنی بر این که روحانیون در شرایط کرونا برای کمک رسانی به مردم همکاری و مشارکت ندارند، این تصمیم را گرفتم

که حاوی این پیام کوبنده است که «روحانیون در کنار مردم هستند»، روحانیون مخلص مردم هستند، در دمر دمر می فهمند و برای تسکین و مداوای این درد هر آن چه از دستشان بر بیاید انجام می دهند. خاطر است یکی از روحانیون در کمک به سیل زدگان آق قلا، یک پیرمرد اهل سنت را روی دوشش حمل کرد. مردم وقتی یک روحانی دلداده را در بطن جامعه و کنار مردم در حال خدمت رسانی در شرایط جان فرسای می بینند، قطعاً خوشحال می شوند و این کار تاثیرات بسیار مثبتی بر روان مردم جامعه خواهد داشت. نتیجه این کار خبر از نظر خودم همین است که هر چند در بطن کرونا هستم اما تاکنون مبتلا نشدم و شب که به خانه می روم، احساس آرامش می کنم چون وظیفه ای را که خداوند به من محول کرده است، در دست انجام می دهم.» او که روزانه با چندین میت سروکار دارد، درباره حس و حالش به خاطر دیدن و دنبال کردن پایان زندگی آدم های مختلف می گوید: «ارتباط من با این اموات باعث شده هر لحظه پایان زندگی خودم را از نزدیک و به چشم ببینم. این پایان در انتظار همه ماست بنابراین باید در حد توان مان فقط به فکر خدمت به مردم باشیم.»

این گزارش تصویری در جهان مورد توجه قرار گرفت

از این استاد حوزه و دانشگاه شهرستان قائمشهر عکس هایی در فضای مجازی منتشر شده که بخشی از گزارش تصویری آسوشیتد پرس است. او در توضیح این موضوع می گوید: «نماینده آسوشیتد پرس با حکم وزارت ارشاد برای تهیه گزارش به روستاهایی آمد که در آن مشغول بودیم که البته اسم من را اشتباه درج کرد. در قائمشهر روحانی به نام علی کریمی نداریم. جالب بود که پس از انتشار این گزارش خبر کار ما به کل دنیا مخابره شد و مورد توجه قرار گرفت. چند تن از اقوام دوستانم از انگلیس با من تماس گرفتند و گفتند عکس شما را حین تدفین افراد کووایی دیده ایم. ظاهر کار ما در خارج از کشور خیلی بیشتر دیده شد و در داخل خیلی مورد توجه قرار نگرفت. شما هم جزو اندک روزنامه ها و خبرگزاری های داخلی هستید که به این خبر توجه کردید.» او ادامه می دهد: «تدفین بیماران کووایی در کشور های خارجی خیلی نمود داشت. آن ها باور نمی کردند که ما بیماران کووایی را با احترام داخل قبر می گذاریم و کلیه مناسک و تشریفات مربوط را به جامی آوریم. برایشان باور کردنی نبود چون در خارج از کشور مراسم خاصی برای اموات مبتلا به کرونا برگزار نمی شود و به صورت دسته جمعی در قبر قرار می گیرند اما ما مثل اموات دیگر با احترام غسل شان می دهیم، برایشان نماز می خوانیم و آن ها را در منزلگاه ابدی شان قرار می دهیم.»

برای این کار، ترس یا تردید به دل مرا راه ندارد

او در توضیح واکنش و بازخوردهای مردم به خصوص خانواده فوت شدگان کووایی به این اقدام می گوید: «جمع کثیری از مرد قدردان کار ما بودند و با تشکرهایشان ما را شرمند و محبت خود کردند.» از حجت الاسلام رحیمی می پرسیم از ارتباط مستقیم با افراد مبتلا به بیماری ترسناکی که از شدت در ماندگی جان برخی از بیماران را به لب می رساند، نمی ترسد؟ که می گوید: «در هر صورت ترس وجود دارد و نمی توان منکر این قضیه شد. این کار مثل رفتن روی مین در زمان دفاع مقدس است اما باید رفت تا معبر باز شود. زمانی که مقام معظم رهبری فرمودند این اموات باید مانند سایرین غسل داده و دفن شوند، ما به میدان آمدیم و به حکم آقا جامه عمل پوشانیدیم و من در کل این مدت حتی لحظه ای در چشمان بچه ها ترس یا تردید ندیدم. در ضمن وقتی با ترس وارد قبر می شوید تا خانواده متوفی برای یک لحظه احساس آرامش کنند، به ارزشمند بودن این کار پی می برید.»

کار ما از ۱۰ اسفند سال پیش شروع شد

حجت الاسلام رحیمی سرپرست گروه هشت نفره متشکل از زنان و مردان طلبه و بسیجی است که خدمات شان سه شهرستان قائمشهر، کیاخدا و سوادکوه شمالی را پوشش می دهد. در این گروه، چهار نفر از خانم ها و وظیفه غسل متوفی های زن و آقایان گروه وظیفه دفن و به جا آوردن باقی مراسم را بر عهده دارند. این روحانی قائمشهری یکنانی را به این توضیح اضافه می کند و می گوید: «همه اعضای گروه ما در هر لحظه ای و همیشه پای کار ماندند. هر روز مرکز بهداشت اسامی فوت شدگان کووایی را به ما می دهد و بعد از هماهنگی با بیمارستان کار را شروع می کنیم. ما از تاریخ ۱۰ اسفند سال گذشته حدود ۵۰۸ نفر را به خاک سپردیم. همه افراد گروه با پوشش مناسب و کامل و رعایت تمامی پروتکل های بهداشتی، کار تفصیل و تکفین را انجام می دهند و تا امروز به لطف الهی هیچ کدام از اعضای گروه ما به کرونا مبتلا نشده است. ما بعد از فوت فرد، جنازه را تحویل می گیریم، غسل می دهیم، کفن می کنیم و نماز میت به جا می آوریم. همیشه هم وظایف را تقسیم می کنیم و اگر لازم باشد، از چند نفر دیگر هم استفاده می کنیم. البته هر زمان کمک می خواستیم، دوستان همه ما بودند و این کار نیک یک لحظه هم روی زمین نماند.»